

T. Y. MAZER

ARTEMIS

LACİVERT

DIŞARIDAN BAKILDIĞINDA SOĞUK, AMA ETKİLEYİCİYDİ.
ASLINDA O BİR KATİLDİ.

31 Aralık

James Hunter

Yeni Yıl Balosu

Kulağımdaki çipten gelen tiz gürültü yüzümü buruşturma hissi yaratsa da mimiklerimi sabit tuttum.

“James, eğleniyor musun patron?” diyen alaycı konuşma, tiz sesin önüne geçti.

“Frekansla oynamayı bırak,” dedim en sakın sesimle.

“Yapma ama, bu çok eğlenceli!”

Cihazı kulağımdan çekip atma dürtüme engel oldum. “İçeri giriyorum.”

“Tamam patron. Biz de birazdan oradayız. Kızlar bu gece şahane görünüyor. Kendi kızımın yanında olduğum için şanslıyım.” Ardından attığı kahkahayı duymazdan gelerek yorumunu cevapsız bıraktım.

Partiye ilk gelenlerden olmak anlamsızdı. Yeteri kadar kalabalık toplanana kadar aracımın içinden konukları izledim. Parti salonunun etrafında Jenny'nin bağlantı kurabildiği yüksek teknolojili yüz tanıma kameraları bulunuyordu. Jenny çoktan tüm davetli listesinin, şüpheli isimlerin ve beklenmedik misafirlerin analizini yapmıştı; bunları gece boyunca alacağı sonuçlarla eşleştirmeye hazır durumdaydı. Yaklaşık 13 dakika sonra, salonun kızıl ötesi görüntüsünü kontrol ettim. Yeterli kalabalık mevcuttu. Tüm krokiyi tekrar tarayarak gece boyunca durulabilecek stratejik alanları, acil durum toplanma lokasyonlarını ve kaçış için en kolay çıkışı belirledim. Aracımdan indiğimde zihnimde dört ayrı, iki de yedek olmak üzere toplam altı plan vardı. Hepsi de farklı ihtimallere karşı uyarlanmış senaryolardı. Bu durum için özellikle uğraşmama gerek yoktu; zihnim ihtimaller, ihtimallerin yol açabileceği senaryolar, çözümler, planlar ve türevleri olarak çalışıyordu. On beş yaşımdan beri, bu şekilde nefes alıyor, bu şekilde hayatıma devam edebiliyordum. Duygu yoktu. Mantık ve plan vardı.

İşte tam bu noktada, parti salonundan içeri girerken, planlarım ihtimalleri sorgulamaya başladı. Zihnimin çarkları saat gibi çalışıyordu. Etraftaki insanlar, tehlike boyutu ve konuşulan başlıklar beni ikinci plana yönlendirdi. “İkinci plan devrede,” diye mırıldandım. “Tamam patron. Beş dakika sonra giriş yapıyoruz. Küçük dilini yutmaya hazır ol.”

Derin bir nefes aldım. Mike hiçbir zaman işleri kolaylaştırmıyordu. Bazen bu yedek planları, onun oluşturacağı ihtimaller yüzünden yapıyordum. Gizlice öğretim görevlisi olduğunda yapmak zorunda kaldığım gibi. Mike’in neyi vardı bilmiyordum ancak kendimdeki dikkat dağınıklığının da farkındaydım. Bu zamana kadar ekibimde benden gizli hareket edebilen olmamıştı. Bu yüzden suç Mike’in değil, elbette kendimi de yoklamıştım. Beren hayatıma girdiğinden beri hiçbir şey eskisi gibi değildi. Hayatım boyunca vermediğim tepkiler veriyor, dışlerimi sıkma neden olacak durumlarla karşılaşırıyordum. Bazı geceler verdiğim kararı sorguluyor, onu Birlik’in içine çekmekle hayatını daha büyük bir cehenneme sürükleyip sürüklediğimi merak ediyordum. Ya da kendi hayatımı.

Duygulardan yoksun olabilirdim ancak hâlâ vicdanım vardı. Ve bu kız, vicdanımın fazlaca mesai yapmasına neden oluyordu.

Salonu adımlarken, birçok profesör ve öğretim görevlisine nazikçe selam verdim. Neyse ki çoğu görevim, kendimden fazlaca ödün vermeme, yani gülümsememe gerektirmiyordu. Her kılığa girebilirdim ama neşeli bir adam olmak... Bu, en çok zorlanacağım rol olabilirdi. Son zamanlarda güldüğüm nadir anlar vardı. Anılar zihnimde sızınca hızla başımı kaldırdım. Hiçbir zaman, görev ya da plan dışındaki detayları düşünmezdim. Bu benim için nefes almak kadar kolaydı. Şimdi belli ki nefesim arada sekteye uğruyordu.

Atom altı parçacıklarıyla ilgili ciddi çalışmaları bulunan bir profesörle küçük bir sohbet gerçekleştiriyordum. Cihazımdan gelen neşeli ses tekrar yükseldi. “Giriyoruz.”

Karşımdaki profesörü rahatsız etmeden, bakışlarımı salonun girişine yönlendirdim. Önden giren Mike, Sinem'in beline sarılmıştı. Sinem ortama hiç yabancı olmadığını hissettiren bir özgüvenle, arada sırada Mike'a utangaç bakışlar atarak ilerliyordu. Mike ise görevini unutmuş, tamamen sevgilisinin büyümesine kapılmış bir görüntü çiziyordu. İnandırıcılık açısından böyle davranması iyiydi. Ancak canımı sıkmasına engel değildi. Mike'la bu kadar uzun zamandır çalışmıyor olsam farklı önlemler alabilirdim. Şimdilik dilediği gibi davranmasına izin veriyordum; görevin akışını bozmadığı sürece.

Mike ve Sinem'i incelemem belki iki saniye sürmüştü. Ancak her nasılsa, yılların verdiği uzmanlık ile bu süreyi belki yirmi dakika kadar detaylandırma yeteneğine sahiptik. Birçok isolater saniyeler içinde karşıdaki hakkında onlarca bilgiye sahip olabiliirdi. Bir çeşit zamanı durdurma illüzyonu yapıyorduk.

Mike ve Sinem'in arkasından içeri giren Beren'i görene kadar illüzyonu yapanın kendim olduğumu sanıyordum. Çünkü o anda, saniyeler benim kontrolüm dışında yavaşladı, zihnime sızmasını istemediğim düşünceler tam göğsümün ortasında, bana yabancı gelen bir yerden, küçük bir boşluk açarak içeri girdi. Saniyeler içinde planlarımı ve ihtimallerimi yok etti. Tüm bunların yerini onun giydiği kısa kadife elbisenin zarafeti, saçlarının omuzlarına düşüş şekli ya da tenini tamamen beyaza döndüren çorabı aldı. Görev esnasında asla düşünmemek için kendimi şartladığım o isim dudaklarıma kadar geldi. Kendi düşüncelerim arasında sıkıştım, durduğum lokasyon ne kadar stratejik olursa olsun beni koruyamıyordu. Düşüncelerimi alt edemiyordu. Deirdre, diye haykırdı göğsümden gelen ses. Deirdre. Çünkü zihnimi bulandıran bu can alıcı görüntünün başka bir tarafı yoktu. O, iliklerine kadar Deirdre'ydi. İnatçılığı, savaşçılığı, uğruna her şeyi yapabileceği dostları ve lanet kaderiyle... Ve ben de kendi lanetimle onu daha derin bataklığa sürüklediğime neredeyse emindim.

Sonunda kontrolüm dışında duran saniyeler hız kazandı, etrafına attığı tebessüm dolu bakış, ağır çekimle beni buldu. Dikkatimin dağılmasına izin vermemek için ilgimi tamamen profesöre yönlendirdim. Ancak tüm benliğim ondan yöne bakmak için çığılık atıyordu. Ve ben sakin zihinli birinden, gürültülü bir zihne sahip bir adama dönmüştüm.

Beren, Mike'ın belini sarmasıyla dikkatini benden çekip asistanların bulunduğu masaya yöneltti. Gözlerimi kıstım. Nedense tüm dikkatim, Mike'ın Beren'in belinde duran elindeydi. İçimden alaycı bir kahkaha atmak geldi. İşte böyle ilkel dürtüler benim dengemi delicesine bozarken, görevlere yüzde yüz odaklanmak gittikçe daha zor hale geliyordu. Sonunda profesörle olan konuşmamı sonlandırarak, yalnız kalabileceğim bir lokasyona geçtim. Beren tam karşımdaki masada oturmuş, diğer asistanlarla konuşurken yüzünden geçen nanosaniyelik bir endişeyle etrafına bakındı. İşte o an gözlerimiz buluştu. İrisleri yüzümde, saçımda, kirli sakalımda ve smokinimde dolaştı. Sanki aynı yetekten onda da vardı. Bir isolater olmasa da çok keskin duyulara sahipti. Dudakları hafifçe, sadece benim anlayabileceğim şekilde kıpırdadı. Bu mimiğin sadece bana özel olduğunu, elimde olmadan fark etmiştim. Yüz analizi yapmak günlük rutinlerimden biri olduğu için onu topluluk içinde ve benimle yalnız kaldığında incelemekten geri duramıyordum. Elimde olmadan benzer bir ifadeyle karşılık verdim. Ona bakarken bazen gözlerimin yandığını hissediyor, bu durumu geçirdiğim mutasyona yoruyordum. Ve o an, yine gözlerimdeki o ateşin yanaklarımı ısıttığını hissetmiştim. Gözlerim yine elbisesinde dolaştı. Zarifiti ancak oldukça kısaydı. Oturduğu anda hayal gücüne pek fırsat bırakmıyordu. Bu gece benim için zor geçecekti. Halbuki hayal gücümün olduğu pek söylenemezdi.

Sonunda Donaldson içeri girdiğinde, bedenim yılların verdiği

tecrübeyle soğuyup sakinleşti. Avını kontrol eden avcı gibi onun salona adım attığı andan itibaren tüm süreci incelemeye başladım. Üzerindeki smokin özel dikimdi. Saçlarını yapmak için epeyce süre harcamış olmalıydı. Kol düğmelerinde pırlanta detayları vardı. Her şeye rağmen para harcamayı seviyordu. Ancak asıl amacı kol düğmesinde gizlediği alıcıydı. Anlaşılan bu gece, o düğme hedef seçtiğini birinin cebinde olacaktı. Ben Donaldson'ı incelerken, Beren temkinli adımlarla onun yanına ulaştı. Resmi ama sıcak bir dille konuşmaya başladığında tekrar gözlerimi kıstığımı fark ettim. “Gözlerini bu kadar kısma patron, çabuk kırılırsın,” diye bir yorum yükseldi kulağımdaki cihazdan. “Kapa çeneni,” dedim. “Kol düğmelerine dikkat et, bu gece kimin cebine gireceği önemli.”

“Hay, hay!” diye cevap geldi karşıdan.

Beren ve Donaldson arasındaki sohbeti ve bilgi alışverişini dinlerken sakince bekleyip salonu analiz etmeye devam ettim. Ancak sakinliğim fazla uzun ömürlü olacak gibi değildi. Ortamdaki cinsiyet dengesinde erkekler ağırlıktaydı ve genç asistanların masası oldukça ilgi görüyordu. Ona değen her bakış tenime adeta batıyor, rahatsız edici bir his etrafımı sarıyordu. Nihayet Donaldson yanından ayrıldığında, kendiliğinden hareket eden ayaklarıma engel olamadım. Bu gece çarpıcı görünüyordu ancak üzerindeki elbise de buna katkı sağlıyordu. Onu daha önce bu kadar cüretkâr bir kıyafetle görmemiştim. Ve artık sadece gözlerim değil, kanımın da alevlendiğini hissediyordum.

Bir kez daha bana neler olduğunu sorgulamak yerine yanına ulaştım. Karşısına geçtiğim anda bedeninin nasıl rahatlamayla gerilim arasında bir tepki verdiğini görebiliyordum. Onu bazen, rüzgâra karşı kanat çırpın kuşlara benzetiyoordum. Yanımdayken verdiği tepkiler, ipekten kanatlarını havalandırdığını hissettiriyordu. Ancak benim rüzgârımın ne kadar keskin ve ölümcül olduğunun hâlâ farkında değildi. “Merhaba Mr. Allen,” dedi

kibarca. İngilizcesi ana lisanı olmadığını belirtircesine hafiften kırıktı. Ancak bu durum onu daha ilginç hale getiriyordu. Selamına karşılık verdim. Sonra hafifçe ona doğru eğildim, güzel bir parfüm sıkmıştı ama yine de kendine has olan kokusunu alabiliyordum. Bu durum onu öylesine çekici kılıyordu ki tüm soğukluğumu kaybettim, bir sonraki kelimelerim dişlerimin arasından tıslamayla çıktı. “Sinem gibi uzun bir elbise giyemedin mi? Donaldson’ı izlemen gerekiyor tüm dikkatleri üzerine çekmen değil.”

Dudakları şaşkınlıkla aralandı ancak cevabını beklemeden devam ettim.

“Beni izle.”

İfadesinde oluşan soru işaretlerini hızlıca savuşturdu. Bazı şeyleri öyle hızlı öğreniyordu ki yeteneklerine şaşıyordum. Az önce verdiğim tepki canımı sıkırsa da hızla doğru noktaları kullanarak acil durum alanına ilerledim. Aslında acil durum filan yoktu. Yumruklarımı sıkarak yürürken bir yandan da Beren’in beni takip ettiğinden emin oluyordum. Sonunda acil durum için belirlediğim depoya ulaştım. İçerisi karanlıktı ancak bu, benim için sorun değildi. Saniyeler sonra kapı açıldı ve içeri girdi. Bunu anlamam için her yere taşıdığı kokuyu takip etmem yeterliydi. Karanlığa alışmak için birkaç saniye bekledi. Sonra beni göremeyince, “James!” diye fısıldadı. Fısıltısının içerisinde biraz korku, biraz da heyecan gizliydi. Dudaklarımın onun için, keyifle kıvrılmasına mani olmadım. Kulağına doğru eğildim, dokunabileceğim kadar yakındı ama kendimi geri tuttum.

“Hâlâ sezgilerini geliştiremedin,” dedim azarlarcasına. Kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordum. İçimden gülümsemek geliyordu ama bu benim için aşırı bir tepki olurdu. “Ve hâlâ çok dikkatsizsin,” dedim, ellerimi beline yerleştirirken. Artık tam karşısına geçmiştim. Karanlıkta parlayan gözlerinin ışıltısını görebiliyordum.

“Sana kolaylıkla yaklaşabiliyorum,” diye fısıldadım ardından. Elbisenin kenarlarını kavrarken ne düşündüğümü ben de bilmiyordum ancak yavaşça, «İzin ver,” dediğimi duydum. Buraya ne- den geldiğimiz o âna kadar netleşmemişti.

Eteklerini kavradığım eteği aşağı doğru çektiğimi fark edince, “Ne yapıyorsun?” dedi şaşkınlıkla.

“Dikkat çekmeni engelliyorum,” derken sözcükler ağızımdan kontrolüm dışında çıkıyordu. Elimdeki kumaş yola gelmez bir şeydi. Biraz daha zorlarsam yırtılacağından korksam da çekmeye devam ettim. Hem yırtılması daha iyi olabilirdi. Böylece Beren gecedan erken ayrılırdı. Ne saçmalıyordum?

Kıkırdadığını duyunca yine göğsümün ortasındaki ağrı çoğaldı. Tekrar kulağına eğildim. “Gülme. Görevde olman, böyle giyinip çıkmanı gerektirmez. Elimde olsaydı bu gece elbiseni süzecek herkesi geçici olarak kör ederdim.”

Şokla değişen ifadesi öyle şirindi ki. “Bunu yapabiliyor musun?”

“Evet. Ama yapamam.”

Başını asi bir şekilde kaldırdı. “James, abartıyorsun. Elbisem gayet normal, kimsenin bana baktığı yok. Görevi tehlikeye atıyor filan değilim.”

Görevi tehlikeye atmıyordu ama ekip liderine ne yaptığından haberi yoktu. Görev konsantremin ne kadar düşük olduğunu düşününce gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım. Donaldson’ı kaçırmadan bu geceyi sonlandırmalıyım. Buradan bir önce çıkamam ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

“Beni tehlikeye atman bununla aynı anlama geliyor,” dedim, bana ait olmayan bir pervasızlıkla. Adeta kaçarcasına odadan çıktım. Beren bundan sonrasını kendi halledebilirdi. Beş dakika ben yeni bir sohbe başlamışken o da masadaki yerini aldı.

Gecenin geri kalanında görevimi yerine getirerek Donaldson’ın hedefini çözmeye çalıştım. Gözlerimi ondan ve elbise-

sinden uzak tuttum. Ya da tuttuğumu sandım. Fark ettiğim bir diğer detay ise, benim kadar Donaldson'ın da ondan gözlerini alamadığıydı. İlk defa bir görevden nefret etmeye başladım.

Yeni yıla dakikalar kala, kalabalığın bir kısmı dağılmaya başlamıştı. Dikkatim Donaldson'ın ayrılmasındaydı. Beren'le vedalaştıklarını görünce Mike'a komut verdim.

“Tetikte kal.”

“Tabii patron. Yalnız az önce sendeki tüm ses kesildi. Cihazında bir sorun olmasın? Belki acil durum bölgesinde bozulmuştur.”

Karşı masamdaki Mike telefonda konuşur gibi yaparken bir yandan sırtıyordu. Ona cevap vermek yerine gözlerimi tekrar Beren'e çevirdim. Donaldson'dan ayrılmış, Sinem ile Mike'ın bulunduğu masaya ilerliyordu. Birkaç dakika sonra Mike konuştu.

“Donaldson ayrıldı. Elizabeth takip ediyor, sonrasında takibi ben devralacağım. Şimdi partiye geçiyoruz.”

“Parti, planda yok,” dedim sakince.

“Hadi, ama patron. Senin de biraz eğlenmeye ihtiyacın yok mu gerçekten? Bari Beren'i rahat bırak. Neyse, biz salondan çıkış yapıyoruz.”

Kulağımdaki cihazı kırıp atmamak için tekrar yumruklarımı sıktım. Beren, Sinem ve Mike salondan ayrılırken Elizabeth'le görüşmem gerektiğini halde, ayaklarım beni parti salonuna yönlendiriyordu. Arkalarından dışarı çıktığım anda tekrar derin bir nefes aldım.

“Durum bildir.”

“Şu an kampüsün içinde. Odasına doğru ilerliyorum.”

“Düğmeler?”

“Hâlâ üzerinde, herhangi biriyle teması olmadı. Muhtemelen bu gece beklediği kişi burada değildi.”

“Pekâlâ, takibi Mike'a devretmeden önce tekrar rapor istiyorum.”

“Anlaşıldı.”

Aslında bu gece planım Mike bizden devralana kadar Donaldson'ı takip etmektir. Ancak her zamanki gibi Mike, beni yine ye-

dek planlarımdan birini devreye sokmaya zorlamıştı. Adımlarımı partinin yapıldığı spor salonuna yönlendirdim. İçerisi oldukça özenli hazırlanmıştı. Dikkatimi önce sahnede ahenkle dans eden Sinem ve Mike çifti çekti. Beren yanlarında değildi. Hızla salonu taradığımda onu gördüm.

Onur denen sorunlu çocukla konuşuyordu. Surat ifadesine bakılırsa mutlu değildi. Kontrol mesafesi tutarak yanlarına yaklaştım. Sakinliğimi korumak her adımda daha çok zorlaşıyordu. Beni otomatik olarak mantığa çağırın zihnimle, son zamanlarda bana çokça sorun çıkaran göğsümdeki ağrı büyük bir çatışma halindeydi. Ben yaklaşırken Onur, Beren'in kolunu sertçe tuttu. O an aklımdan onu etkisiz hale getirmek için birçok senaryo geçti. Üç saniyede Beren'e dokunan elinin kemiklerini ezebilir, iki saniyede arsızca bakan gözlerinden birini çıkarabilir ya da bir buçuk saniyede boynunu kırabilirdim. Bu gece birçok kez yaptığım gibi, tekrar derin bir nefes aldım. Ona dokunursam kontrolümü kaybedebilirdim. Ancak ben kontrolümü kaybetmezdim.

“Bırak arkadaşını,” dedim katı ama ciddi bir sesle. Onur sarhoştu. Beni görünce daha çok keyiflendi.

“Senin bakışlarını hiç beğenmiyorum profesör,” dedi dolanan diliyle.

“Alkollüsün,” dedim ancak bu sefer sesimin kontrollü çıkması için çok uğraşmıştım.

“Bırak Beren'in kolunu.”

“Ama ben bırakmak istemiyorum, profesör,” dedi yine alayla.

Aramızdaki mesafeyi bir adımda kapayarak Onur'un Beren'i kavrayan elini uzaklaştırdım. Elini avucumun içinde ezerken yüzüm ifadesiz ama içim ateş gibiydi. Kemiklerini kırmamla, onu serbest bırakmam arasında çok değil, sadece bir saniye vardı. Beren'in endişeli bakışlarını görünce onu arkama doğru çektim ve tüm kontrolümü kullanarak Onur'un elini bıraktım.

“Daha fazla sorun yaratmadan bir taksi çağır ve evine git, Onur.”

Onur'un alkolden büyüyen gözbebekleri, onun deliliğın kıyısında olduğunu gösteriyordu. "Bu iş burada bitmedi!" diye bağırdıktan sonra az önce avucumda olan elini tutarak salondan ayrıldı.

Bembeyaz kesilen Beren'in koluna nazıkçe dokundum. "Beş dakika sonra havuzun olduğu salona gel," dedim. Ardından parti salonundaki hareketliliği kontrol ederek oradan ayrıldım.

Spor salonunun havuza açılan kısmı, parti salonundan 200 metre, 3 kapı ve 4 koridor ve 2 kat uzaktaydı. Burası, bu gece yaptığım Plan 5 için acil lokasyon alanıydı ve Jenny tüm gece girişlerini kontrol etmişti. Şu an boştu. Görünüşe bakılırsa bir yedek planım daha, sözde ajanlarımdan biri için heba olmuştu. Kapının yanındaki duvara yaslanarak ellerimi cebime koydum. Bir dakika içerisinde Beren'in burada olması gerekiyordu. Artık dakiklik konusunda oldukça fazla yol katetmişti. Tam beklediğim anda salonun kapısı açıldı. Hızla içeri girdi ama beni görmedi. Gözleri sadece iç ışıklandırmayla aydınlanan havuzu ve çevreyi taradı. Onu daha fazla izlemek istiyordum ama vakit yoktu.

"Buradayım," dedim yavaşça.

Sesimi duyunca endişeli ifadesi değişti. Yanaklarının hafifçe kızarıp gözlerinin parlamasına şahit oldum. Gülümsedi.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Haklıydı. Bir şey olmuştu. Onur tekrar aklıma geldiğinde yumruklarımı sıktım.

"Onur'u öldürmek istiyorum," dedim en soğukkanlı halimle. Çok ciddi dim.

"Hayır," dedi, benim asi kızım çenesini kaldırarak. Cazibesine öylesine çekiciydi ki doğrudan ona yaklaştım. Gözlerindeki panik ve heyecanı görüyordum. Öylesine yanlış ve öylesine doğruydum ki.

"Ama istiyorum," dedim ona daha çok yaklaşarak. Yanakları artık pespembeydi.

"Çıldırдың mı James?" dedi neredeyse kekeleyerek. "Sen ma-

sunmaları öldürmezsin. Ayrıca Onur, Isolation Unity'yle uzaktan yakından alakası olmayan bir hedef.”

Haklıydı ancak bilmediği çok şey vardı. “O kadar da masum değil.”

“Hadi ama!” dedi kızmış gibi. “Sırf peşimde dolanıyor diye bunu söylüyor olamazsın.”

“Ah,” dedim ve kafamı geriye attım. İçimden saçma bir şekilde gülmek geliyordu ancak durum, komik olmaktan çok uzaktı. “Onu öldürmek istememin ilk nedeni bu olsa da ana nedeni tamamen farklı.”

Tek kaşı kalktı. “Ne öğrendin onun hakkında?”

Ne diyebilirdim ki? Sapkınca eğilimleri olan bir manyak mı?

“Bu gece konumuz Onur değil,” diyerek konuyu kapadım. Ardından kapıya ilerleyip, kilidi çevirdim.

Hareketim karşısında şaşırıldı. “Ne yapıyorsun?”

Zaman kaybetmeden yanına tekrar ulaştım. Ceketimi çıkarıp kravatımı gevşetirken, şaşkın ama heyecanlı bir şekilde gözlerimin içine bakıyordu. Bir elimi ona uzattım.

“İçeride dans etmemiz imkânsızdı. Ama burada edebiliriz.”

Afalladı ama kafa salladı. Yüzündeki teslimiyet şu an hoşuma gitse de bazen canımı ölesiye yakıyordu. Bana teslim olmasını istemiyordum.

Elini tuttum, ardından belinden kavrayarak doğru pozisyonu bulmaya çalıştım. Aramızdaki çekimin farkındaydım. Bunu inkâr etmek hem fiziksel hem de bilimsel olarak aptallık olurdu. Dansımız tempolu, hatta tutkuluydu. Bana öyle güzel ayak uyduruyordu ki aylar önce kollarımda titreyen o kızdan çok farklıydı. Gözlerimi bir an olsun ondan ayırmayarak dansa devam ettim. Müzik bitmeden önce onu nazikçe ittim ama kendime çekişim o kadar nazik değildi. İhtiyaç doluydu, daha ilkeldi. Öyle ki bedeni bana bu kadar yakinken iki elimi de beline yerleştirdim. Artık tek vücut gibiydik. Adrenalinle inip kalkan göğsünü hissedebiliyordum. Hafifçe başını kaldırıp gözlerimin içine baktığında tüm

kırılganlığını, hak etmediğim aşkını ve durdurulamaz tutkusunu gördüm.

Anlamalıydım. Engel olmalıydım ancak yapamadım.

Dudaklarının sıcaklığını hissettiğim ilk anda zihnim kaosla sürüklendi. Her bir hücrem oradan kaçmamı, bu ânı imkânsızlaştırmamı istedi. Bedenim koca bir buz kütleli gibi battı ve katılaştı. Tepkisizliğimin kalbini ne denli kırdığını dudaklarıma değen gözyaşının tuzuyla hissettim. Benden ayrıldığını, kendini geri çektiğini fark edince zihnimdeki kaoslar bir süre sustu. Beni ne ele geçirdi bilmiyorum. Ama doğru olanı yapmak zordu. Çok zor. Onu tuttum; daha sıkı. Az önce cevap veremediğim öpücüğün yerine yenisini koydum. Zihnimin çarkları tekrar hareket edip onu bırakmam için delice ısrar etse de, göğsümdeki delik büyüse de durmadım. Birkaç dakika boyunca dünya, onun tadı, onun nefesi, onun dokunuşu haline geldi.

Ancak benim dünyam hiç değişmezdi.

Nefesi tükendiği anda serbest bıraktım onu. Gerçekler klorlu havanın buğusunda asılı kaldı. İfadem ne haldeydi kestiremiyordum ancak bakışları yüzümü bulunca ifadesi değişti. Korkuyordu. Ben de kendimden korkuyordum. Kafamı geriye attım ve gözlerimi kapadım. Başka boyutta bir kaos.

“Deirdre...” derken yutkundum. Halbuki benim için konuşmak her zaman kolay olmuştu. “Sen ateş değilsin. Sen ateşten çok daha kuvvetli bir fırtınasın.” Durdum. Nefes aldım. “Ve ben bu fırtınaya karşı gelemiyorum. Akışına bırakıp sığ bir limanda kurtulup gitmek istiyorum ama buna izin veriyorsun.”

Vermiyordu. Bu maceranın sonu ve kurtuluşu yoktu. Ve beni sürüklerken göğsümde açtığı boş delikten haberi yoktu. Belini bıraktığımda kendimi aşağılık biri gibi hissettim. Ayakta zor duruyordu ama ayrılmak zorundaydım. Yine de ellerimin yüzünü kavramasına engel olamadım.

“Bu fırtınada ikimize de kurtuluş yok, Deirdre ve ben senin ölmeni istemiyorum.”

Dudaklarını yanağıma değdirdim ve kokusunu içime çektim. Aynısını onun da yaptığını hissettim. Bu durumu olduğundan daha zor hale getirdiğim için kendime lanet ettim. Yine de onu öptüğüme pişman değildim. Asla.

O, gözlerini açtığında ben gitmiştim. Göğsümdeki delik artık ölümcül bir yarayla kanıyordu...

TEŞEKKÜR

“Lacivert” serisi 2015 yılında başlayan bir serüven. Çoğu okurum bu kurgunun aklıma nasıl geldiğini soruyor ve ben de hep aynı yanıtı veriyorum: Her şey evden kaçan bir genç kıızı hayal etmemle başladı. Böylesine bir dünya oluşturmak elbette heyecan verici. Bilimkurgu ya da fantastik roman yazmanın en güzel olayı bu bence; sınırlarınız yok, hayal gücünüzün kapısı ardına kadar açık. Bu ihtimaller sonsuzluğunu seviyorum.

Beren ve James benim için çok özel karakterler ve yerleri hep ayrı kalacak. Şimdi yeni yayınevimdeki, yeni baskıları için oluşan heyecanımın tarifi yok. Bu kitap benim ilk çocuğum ve hep güzel yerlerde olduğunu görmek tarif edilemez bir mutluluk. Bu mutluluğu benimle daima paylaşan canım ailem, eşim Yiğit, kuzum Murat Ege ve geniş ailem... sizi çok seviyorum, teşekkürler. Canım Lacivert grubum, her biriniz tek tek çok değerlisiniz. Binlerce teşekkürler. Akıl hocam, dostum, harika insan Nilüfer Savaşer Nişli; bu kitap üzerine emeğini hiç unutamam, sonsuz teşekkürler. Canım dostum Aslıhan Yayla, hep yanımdaydın, teşekkürler. Şuliş, Leyloş Sinem, Eylül Şevval, Mürü Rise; hep yanımdasınız ve cansınız, teşekkürler. Büşra Çivicioğlu, geç samimi olduk ama hayatıma renk kattın güzellik, teşekkürler. Canım Funda Atila, tatlı komşum, samimi destekçim, sonsuz teşekkürler. Yetenekli, güzel insan Asmin Gündoğdu; desteğin, yaratıcılığın ve yardımların için çok teşekkürler. Sevgili editörüm Damla Taşdemir, emeğin ve sevgin için teşekkürler. Çok sevgili Alfa Yayınları Genel Müdürü Vedat Bayrak; sizinle çalışmak bir zevk, desteğiniz için teşekkürler. Ve ve ve Lacivert’i bağrına basan, onunla bağ kurup dünyasına adım atan canım okurlarım; en büyük teşekkür tabii ki sizlere. İyi ki varsınız. Hep var olun!

Sevgiyle kalın,
T. Y. MAZER